

הרבנית טוענת כי בעלה הרב היכה אותה - ומנצל את קשריו ברבנות

גיבעת-עדה. רוב נוסעיו היו שכניה של הרבנית, כולם אנשים חילוניים המלווים אותה מזה שלוש שנים, שבמהלכן היא מנהלת מאבק בבית-הדין הרבני בחיפה. "אני לא יכולה להבין איך מתעללים בפרח הזה", פרצה קריאה נרגשת מפיה של אשה מבוגרת, שביקשה את רשות הדבור. תחילה היא מהססת, מבווישת מעט נוכח הקהל שלפניה, אך כמה נשים, האוחזות בשלטים, מעודדות אותה להמי שיד ולומר את דבריה. אחריה מסתדר תור של אנשים נוספים, שהחליטו לאזור אומץ, ולהשמיע את מחאתם בקול.

אהובה חלמיש נרגשת. היא לא האמינה שתצליח לסחוף כל-כך הרבה אהדים למאבקה.

קלאים בביגדי-עבודה, שנקלעו אל מול בניין-המועצה, מביטים בשלטים הר קוראים: "זה לא רב, זו הסוואה!" "תושבי גיבעת-עדה, הצטרפו למחאה על הסחבת!"

בעיקבות פנייתו של הרב, דויד-אריה חלמיש, הוציא בית-הדין הרבני האזורי של חיפה צו האוסר על האשה לקיים אסיפות או לפנות לאמצעי התיקשורת, כדי לחשוף את הסיכסוך בינה ובין בעלה, שיש בו משום הטלת דופי בכושרו של הרב למלא את תפקידו.

אהובה חלמיש חלקה על קביעה זו, בטענה ש"אשה המקבלת מכות, מותר לה להיות מורדת." היא פנתה לרבנים

הרב דויד אריה חלמיש הנושא עיניו לקאריירה של דיין, גייס לצידו את בית-הדין הרבני שאיתו הוא קשור.

תושבי גיבעת-עדה, דעו מיהו "הרב שבו בחרתם!" קראה הרבנית אהובה חלמיש, ברמקול ההחזיקה

שוקלת אם להיכנס לתפילה בבית-הכנסת, ומתעניינת לדעת אם הרב יבוא לתפילה. התושבים מסבירים שהרב איננו. הם מציינים עינים לרבנית לצעוד ברחובות המושבה עד לביתו של הרב, שבו הוא מתגורר לבדו. ההצעה מתקבלת, והקהל יוצא למסע. הישוב השקט אינו מורגל למחזות מעין אלה. אנשים יוצאים בסקרנות מהבתים, רובם מביטים בתהלוכה בשאט-נפש. קריי

נעצרים כדי להאזין. איש אינו פוצה פה. לפתע פורצים לעברה כמה צעירים, ומנסים למנוע ממנה להמשיך לדבר. הם טוענים בקול שיש לכבד את הרב. כמה חקלאים מבוגרים בביגדי-חקי, פניהם חרושות קמ"טים, אומרים בצינינות: "לרב מותר הכל." הוריה של הרבנית חלמיש רוצים לגשת לרמקול ולשטוח לפני הקהל את כאבם, אך כמה מבין הנאספים מזהירים אותם

הרבנית יוצאת לקרב

אותיה של הרבנית, שמועברות בחוקה על-ידי הרמקול, נתקלות בחוסר הבנה. אך הרבנית, אינה נרתעת.

"עד מתי מתכוון הרב לחיות ללא איי סורים, ואילו אותי להשאיר בודדה?" היא שואלת. ילדים רכובים על אופניים הורצים את הדרך וקוראים בקול: "הוא חי עם המזכירה!" הקריאות אינן מביכות את הרבנית. היא התרגלה לכך.

שתי נשים, הדוחפות לפניהן עגלתי תינוקות, מעירות בפליאה אחת לשניה: "זו אשת הרב! מה היא רוצה ממנו? איזו בושה!"

השיירה צועדת במעלה הגיבעה, בכביש המוביל לבית הרב. ממול מתקרבת שוב מכוניתו של איכר, הידיד הנאמן. כמה גברים מתוך השיירה מזהירים את הרבנית, אך היא ממשיכה בצעדיתה. איכר אינו יוצא ממכוניתו. הוא רק פותח את חלון המכונית, ומביט ברבנית בזעם.

השיירה ממשיכה בדרכה, השלטים מורפים. טרקטורים מאיטים את נסיעתם. חבורות נשים מביטות במחזה ומלחששות ביניהן. ילדים מצביעים לכיוון בית הרב, ומוליכים את התהלוכה.

אמה של הרבנית, מיטפחת לראשה, לוחשת לסילביה מנדלבאום, שאירגנה ועוררה את הרבנית לצאת להפגנה: "באתי לכאן היום עם הרגשה שמחה בלב, יותר מאשר ביום שבו הובלתי את בתי לחופה." מול בית הרב עוצרת הרבנית את קהל ההגנה, היא פונה ברמקול אל הרב, אך שכנים מבשרים לה, שהוא איננו. הוא נמלט מהישוב.

אהובה חלמיש מבקשת מהאנשים להתייחס. היא מודה להם על שליוו אותה במאבקה ועודדו אותה בצעדה הנועז והלא שיגרתי, שגם אינו האחרון. "הדחף לצאת ולהפגין היה ספונטני, הוא נבע מהסבל שלי, הרב גורן, שהוא ידיד של מישפחתו של הרב, נלחם בי. מדוע? כי אני אשה?" גילה רזין

השליח ישראל איכר, ממלא אחר פקודותיו של הרב, ואף עזר לו לפרוץ לדירת אשתו.

שישראל איכר, מידידי הרב, מתקרב למי קום. לפני זמן-מה ראו אותו שכניה של הרבנית עוזר לרב לחדור לביתה בכוח. איכר עוצר את מכוניתו בחריקת בלי-מים, ומפיל לעצמו דרך לרמקול. כמה גברים מנסים לעצור אותו. ניראה כאילו הוא איש שיגרום להתלהטות הרוחות. אך לפתע הוא נסוג ומסתלק. שעת בין-ערביים. מישפחתה של הרבנית

אחרים, שהתירו לה לקיים אסיפה ואף עוררו אותה בצעדה.

אשה צעירה, כחולת-עיניים ובעלת שיער בהיר פונה אל הקהל שמסביבה: "כן, אני היא האשה הזאת." החקלאים שעוברים במיקרה במקום פוקחים עיניים בפליאה. "אני בת 25 ונדונה לחיות לבד."

קולה רועד. היא אינה רגילה לדבר אל ציבור גדול, יותר ויותר אנשים

בידה. "שלוש שנים אני חיה לבד ואתם הרי יודעים שבעלי חי עם אשה אחרת!" כך, ללא מורא, יצאה הרבנית להפגין ברחובות המושבה גיבעת-עדה, כשעשרות נשים, גברים וילדים מלווים אותה, חלקם אוחזים בשלטים שעליהם רשמו את מחאתם.

אוטובוס הוביל את תומכיה ממושב ביתר אליעזר, הסמוך לחדרה, אל בניין מועצת

"זה לא רב!" קרא שלט שנישא בידי תומכיה של אהובה חלמיש, אשר העזה לצאת נגד בעלה הרב, לרב מותר הכל, אמר אחד הסקרנים. הוא חי עם המזכירה, צעק ילד על אופניים.